

вы-те сомненїа распрѣснала и изгубенно-то спокой-
ство повѣрнала.

Кой-то сѧ чоловікъз намира въ таково вѣдно съ-
стоанїе, непрестанно сѧ бори самъ съ себе, но неиз-
гледука на повѣжденїе, защото изъ едно заблужде-
нїе преминува въ друго; що сичко онова ище и тѣр-
си, що е невъзможно, и чи е радъ въ мѣсто да у-
потребляла мѣръ-тѣ на здравый-атъ си разумъ, ище
сичко да мѣри съ мѣръ-тѣ на своите чувства и
воображенїа. И тѣй като неможе съ свое-то вообра-
женїе да разумѣе предмети-те, кои-то сѧ по приро-
дѣ-тѣ си вѣчни, духовни и невидими, напина сѧ,
да сѧ за тѣхно-то бытїе исто така извѣсти, как-
ко-то може да сѧ извѣсти за свѣществованїе-то на
тыя видимы тѣлеса. И така отъ едно противорѣчїе
пада въ друго. Сега го то мѣчи, що неможе никакъ
да представи въ себе си своѣ-тѣ собственѣ душѣ,
па въ тоа гнѣвъ и отрича и бытїе-то и сички-те
силы нейны, само зато, що неможе да ѣ представи
въ себе си така, какко-то що представла себе дру-
ги твари.

Помежду тока Богъ съ пълно величество и съ не-
исказаннѣ любовь гокори намъ непрестано, сега презъ
оныя дѣла, кои-то сѧ въ насъ свѣчатъ, сега презъ
повленїа-та, кои-то сѧ изванъ насъ случаватъ, а въ
исто-то время сѧ являва и наши-атъ духъ, едно
презъ наши-те мысли, а друго презъ наши-те рѣчи.
А що е друго природа-та или тайна-та скъза на ты-
я видимы твари, ако не мысль-та и беседа-та Бо-
жїа камъ духъ-атъ чловѣческой?

Секїй кой-то сумна, непрестано самъ себе лѣже,
съ това, що ище да види онова, кое-то неможе да сѧ